

Pocapor

Teilatu gorridun etxez eta harrizko kalez betetako herrixka lasai batean, bizi zen Lluc, bost urteko mutiko bat, izar bezain distiratsuak ziren begiak eta eguzki izpi bat bezain beroa zen irribarrea zituena. Bere etxean, iturriaren ondoko kalearen amaieran, Llucek egunero jolasten, abesten eta abenturez amesten zuen.

Baina, haur guztiek bezala, batzuetan ondo ulertzen ez zituen gauzak sentitzen zituen: taupada azkarra, urdailean sentsazio arraro bat, estalki azpian ezkutatzeko gogoa… Beldurra zen. Eta agertzen zen bakoitzean, *Pocapor* ere agertzen zen.

Baina… nor zen Pocapor?

Ez zen munstro bat. Edo mamu bat. Ezta itzal ilun bat ere. Pocapor bola txiki bigun bat zen, udako zerua bezain urdin leuna, bi argi tanta bezala distiratzen zuten begi txiki eta biribilekin. Ahots txiki gozo eta beroa zuen, besarkada baten antzekoa, eta armairu bat bezain handia edo hatz bat bezain txikia haz zitekeen. Dena Lluc nola sentitzen zenaren araberakoa zen.

Llucek lehen aldiz ikusi zuen gau batean, lo egin ezin zuenean. Zuhaitzak haizean dantzan zebiltzan, eta adarrek itzal arraroak

proiektatzen zituzten logelako paretetan. Lluc estalkien azpian ezkutatu zen, bihotza taupaka. Eta bat-batean, han, burkoaren ondoan, bola urdin txiki bat agertu zen, berak bezala dardarka.

“Kaixo…” esan zuen leunki. “Nire izena Pocapor da. Beldurra sentitzen duzunean etortzen naiz, baina ez beldurtzeko. Zurekin gertatzen ari dena ulertzen laguntzera etortzen naiz.”

Llucen begiak zabaldu egin ziren. Ez zekien oihu egingo zuen edo zerbait galdetuko zuen. Baina bola txikia irribarretsu zegoen. Ez zen beldurgarria. Lagun egiten ari zitzaion.

“Benetakoa al zara…?” marmaratu zuen.

«Zure emozioak bezain erreala naiz. Ezin nauzu beti ikusi, baina sentitzen nauzu dena handiegia edo ezezaguna iruditzen zaizunean. Zurekin egoteko agertzen naiz».

Egun hartatik aurrera, Pocapor lagun ikusezin baina beti presente bihurtu zen. Llucek dinosauro basatiegiei buruzko film bat ikusten zuenean, Pocapor elefante bat bezain handia bihurtzen zen eta haren ondoan esertzen zen, begiak belarriekin estalita. Ekaitza bazen, Pocapor hosto bat bezala dardarka jartzen zen eta burkoan kizkurtzen zen. Gauez zarata ezezagunak entzuten zituenean, ohe azpian sartzen zen, xuxurlatuz: *«Haizea besterik ez da. Bizilaguna besterik ez da»*.

Eta Llucek beldurrik ez zuenean, Pocapor hain txikitzen zen, ezen poltsiko imajinario batean ezkutatzen zen, txori txiki bat bezala lo egiten.

Baina gau ekaitztsu batean, zerbait berezia gertatu zen. Tximistek hormak argitzen zituzten, eta itzalak erraldoien antzera dantzatzen

ziren. Lluc bat-batean esnatu zen eta ikusi zuen Pocapor hain handia egin zela, ezen ia ez baitzen gelan sartzen. Munduko beldur guztia bat-batean agertu izan balitz bezala zen.

—Ez! —oihu egin zuen Llucek, beldurtuta—. Ez dut nahi itzultzea!

Pocapor berehala txikitu zen eta, ahots leun batez, esan zuen:

—Ez naiz zu beldurtzera etorri. Zerbaitek kezkatzen zaituelako etorri naiz. Ez naiz beldurra bera. Gogorarazle bat naiz uler dezakezula. Eta zu, Lluc... oso ausarta zarela.

Hitz horiek sakonki oihartzun zuten haren barnean. Eta gau hartatik aurrera, Llucek eta Pocaporrek itun bat egin zuten: beldur guztiak elkarrekin aztertuko zituzten.

Ilunpean munstro itxurako jostailuak ezkutatzen zituztela aurkitu zuten, baina panpinak eta pelutxezko animaliak besterik ez zirela. Zarata ozenak Martí jaunaren auto zaharra konpontzen ari zirela. Kaleko txakur zaharrak ozen zaunka egiten zuela, baina pilotan jolastu nahi zuela bakarrik.

Eta Llucek ia beti funtzionatzen zuen trikimailu txiki bat ikasi zuen. Pocapor hazten hasten zela sentitzen zuenean, gelditu egiten zen, arnasa sakon hartu, hirura arte zenbatu... eta bere buruari galdetzen zion: *“Benetan arriskutsua al da hau?”* Eta ia beti erantzuna ezezkoa zen.

Denborarekin, Pocapor ez zen gehiago gela betetzen zuen erraldoi bat. Laranja baten tamainako bola txiki bat zen, Llucen sorbaldan esertzen zena eta, noizean behin, esaten zion:

“Gogoratu: ez duzu nire beldurrik izan behar. Hemen nago zeure burua ulertzen laguntzeko”.

Orain, Llucek beldurra sentitzen duenean, ez da ezkutatzen. Pocapor besarkatzen du, begiak ixten ditu, arnasa hartzen du... eta aurrera egiten du. Ausardia ez dela beldurrik ez izatea aurkitu duelako. Entzuten jakitea eta aurrera egiten jakitea da.

Eta horrela amaitzen da istorio hau, baina ez ikasi zuena.

Beldurra, maitasunez entzuten badiozu, hazten laguntzen dizun iparrorratz bat izan daiteke. Zeren iluntasun sakonenean ere, beti baitago argi bat.